

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1MCdo/6/2010
Identifikačné číslo spisu:	6408209096
Dátum vydania rozhodnutia:	26.03.2012
Meno a priezvisko:	JUDr. Milan Deák
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2012:6408209096.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu Stanislava Bezáka, podnikateľa s miestom podnikania v Kremnici, Banská cesta 1170, IČO: 34 609 245, zastúpeného JUDr. Jánom Paučom, advokátom v Žiari nad Hronom, Námestie Matice Slovenskej 6, proti žalovanému B., bývajúcemu v N., o zaplatenie 2 332,44 € s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Žiar nad Hronom pod sp. zn. 9C 223/2008, o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora Slovenskej republiky proti rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom z 24. júna 2009 č. k. 9C 223/2008-49 a rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 27. októbra 2009 sp. zn. 14Co 253/2009, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 27. októbra 2009 sp. zn. 14Co 253/2009 a rozsudok Okresného súdu Žiar nad Hronom z 24. júna 2009 č. k. 9C 223/2008-49 z r u š u j e a vec vracia Okresnému súde Žiar nad Hronom na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

Okresný súd Žiar nad Hronom (súd prvého stupňa) rozsudkom z 24. júna 2009 č. k. 9C 223/2008-49 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 2 332,44 € spolu s 8,5 % úrokom z omeškania od 26. mája 2008 až do zaplatenia a zároveň i náhradu trov konania na účet jeho právneho zástupcu vo výške 743,36 €, všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Výkonaným dokazovaním mal súd prvého stupňa za preukázané, že žalovaný sa zmluvou o obstaraní veci podľa § 733 Občianskeho zákonníka zaviazal obstarat' rekonštrukciu nehnuteľnosti v Dolnej Ždani patriacej do vlastníctva W. a X.. V rámci tejto činnosti žalovaný vo vlastnom mene objednával od žalobcu stavebný a elektroinštalačný materiál a priebežne mu ho aj vyplácal, a to počas celej doby rekonštrukcie. Výnimku predstavovala len posledná faktúra znejúca na sumu 2 332,44 €, splatná 25. mája 2008, ktorú žalovaný i napriek tomu, že fakturovaný stavebný a elektroinštalačný materiál mu bol riadne dodaný, neuhradil. Z tohto dôvodu považoval súd prvého stupňa žalobcom uplatnený nárok za dôvodný a jeho žalobe vyhovel. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Banskej Bystrici (odvolací súd) na odvolanie žalovaného rozsudkom z 27. októbra 2009 sp. zn. 14Co 253/2009 rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil a žalovanému uložil zaplatiť žalobcovi na účet jeho právneho zástupcu trovy odvolacieho konania vo výške 108,19 € do

troch dní od právoplatnosti rozsudku. Odvolací súd sa v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. v celom rozsahu stotožnil aj s odôvodnením napadnutého rozhodnutia. Za nedôvodné považoval odvolacie námietky žalovaného spočívajúce v tvrdeniach, že nebol správcom rekonštrukcie stavby a že súd prvého stupňa nedostatočne zistil skutkový stav, pretože nevypočul ním navrhovaných svedkov. Podľa odvolacieho súdu bola skutočnosť, že žalovaný vystupoval ako zaobstarávateľ rekonštrukčných prác v konaní preukázaná a ďalšie ním navrhované dôkazy už nemali vzťah k predmetu sporu. Pri rozhodovaní o trovách odvolacieho konania súd aplikoval § 142 ods. 1 O.s.p.

Generálny prokurátor Slovenskej republiky na základe podnetu žalovaného podal proti rozsudku súdu prvého stupňa, ako aj rozsudku odvolacieho súdu mimoriadne dovolanie. Navrhol tieto rozsudky zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. V mimoriadnom dovolaní uviedol, že žalovaný v priebehu celého konania namietal najmä nedodanie elektroinštaláčného materiálu a celú elektroinštaláčnú prácu tak vykonala iná firma, pričom elektroinštaláčný materiál bol zakúpený vlastníčkou stavby. Tieto skutočnosti mali podľa žalovaného dosvedčiť ním navrhovaní svedkovia D. a R.. Skutočnosť, že nedošlo k dodaniu elektroinštaláčného materiálu v rozsahu tvrdenom žalobcom uviedol aj svedok W., ktorý údajne nedodaný tovar vyznačil na faktúre č. 2801100091 z 28. februára 2008 a predložil ju súdu. Ostatní svedkovia skutočnosť, že žalovaný objednával i elektroinštaláčný materiál potvrdili, ale to, či bol skutočne dodaný a v akom rozsahu nepotvrdzovali, a ak už, tak len veľmi všeobecnými vyjadreniami. Podľa názoru generálneho prokurátora žalobca v priebehu celého konania nepreukázal dodanie elektroinštaláčného materiálu, nakoľko nepredložil žiaden nespochybniteľný dôkaz o dodaní tohto materiálu, či už listinný alebo svedecký, ktorý by jednoznačne a nepochybne potvrdil jeho tvrdenia. Ďalej generálny prokurátor namietal, že súd prvého stupňa sa vôbec nezaoberal vznikom omeškania žalovaného, pričom táto skutočnosť bola od počiatku sporná. Skutočnosť, kedy sa žalovaný dostal do omeškania so zaplatením peňažného dlhu súd vôbec nedokazoval a i napriek tomu vo veci rozhodol. Generálny prokurátor taktiež upozornil, že súd prvého stupňa vôbec nevykonával dokazovanie listinami, hoci o ne oprel svoje skutkové zistenia. Postup súdu prvého stupňa pri zisťovaní úplného a správneho skutkového stavu označil generálny prokurátor za nezákonný, nakoľko pri dokazovaní nevykonával tie dôkazy, ktoré mali poslúžiť k verifikácii právne významných skutočností a teda pochopiteľne musel na základe ich vyhodnotenia dôjsť k nesprávnym záverom a nakoniec nerešpektoval ani ustanovenia § 129 ods. 1 O.s.p. o spôsobe vykonávania listinných dôkazov. Zdôraznil, že uvedené nedostatky neodstránil ani odvolací súd, hoci mu to vyplýva z ustanovení § 211 ods. 2, § 212 ods. 3 a § 213 O.s.p. Pochybenia súdov oboch stupňov označil generálny prokurátor za tzv. iné vady konania, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 243f ods. 1 písm. b/ O.s.p.).

Žalovaný sa k mimoriadnemu dovolaniu generálneho prokurátora nevyjadril a žalobca mimoriadne dovolanie navrhol zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd rozhodujúci o mimoriadnom dovolaní (§ 10a ods. 3 O.s.p.) po zistení, že tento opravný prostriedok podal včas generálny prokurátor Slovenskej republiky (§ 243g O.s.p.) na základe podnetu žalovaného (§ 243e ods. 1 a 2 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243i ods. 2 v spojení s § 243a ods. 1 O.s.p.) preskúmal vec a dospel k záveru, že mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora je dôvodné.

V zmysle § 243f ods. 1 O.s.p. môže byť mimoriadne dovolanie podané z dôvodu, že:

- a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237,
- b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c/ rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

Dovolací súd je viazaný nielen rozsahom mimoriadneho dovolania, ale aj dôvodmi uplatnenými v mimoriadnom dovolaní. Obligatórne (§ 243i ods. 2 v spojení s § 242 ods. 1 O.s.p.) sa zaoberá procesnými vadami uvedenými § 237 O.s.p. a tzv. inými vadami konania, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Vzhľadom na spomenutú zákonnú povinnosť podľa § 243i ods. 2 v spojení s § 242 ods. 1 druhá veta

O.s.p. skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky preskúmal, či konanie v tejto veci nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p. O vadu tejto povahy ide vždy vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Dovolací súd po preskúmaní spisového materiálu dospel k záveru, že konanie v prejednávanej veci je postihnuté procesnou vadou podľa § 237 písm. f/ O.s.p.

Odňatím možnosti konať pred súdom sa v zmysle uvedeného ustanovenia rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O.s.p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. Dovolací súd dospel k záveru, že o takýto prípad v prejednávanej veci ide z dôvodu, že rozsudky súdu prvého stupňa, ako aj odvolacieho súdu sú nepreskúmateľné.

Základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky zaručuje, že každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril žalovaný prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami, a predstavami účastníka konania, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre (limity) zákonného rozhodnutia (§ 157 ods. 2 O. s. p.), pričom účastníkovi konania musí dať odpoveď na podstatné (zásadné) otázky a námietky spochybňujúce závery namietaného rozhodnutia v závažných a samotné rozhodnutie ovplyvňujúcich súvislostiach. Právo (účastníka) a povinnosť (súdu) na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia vyplýva z potreby transparentnosti služby spravodlivosti, ktorá je esenciálnou náležitosťou každého jurisdikčného aktu (rozhodnutia). Citované zákonné ustanovenie sa totiž chápe aj z hľadiska práv účastníka na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorého imanentnou súčasťou je aj právo na súdne konanie spĺňajúce garancie spravodlivosti, a toto ustanovenie treba vykladať a uplatňovať aj s ohľadom na príslušnú judikáтуру Európskeho súdu pre ľudské práva [(ďalej len „ESLP“), porovnaj napr. rozsudok vo veci García Ruiz proti Španielsku z 21. januára 1999, sťažnosť č. 30544/96, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1999-I] tak, že rozhodnutie súdu musí uviesť presvedčivé a dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť vo svetle okolností každej veci. Judikáтура ESLP teda nevyžaduje, aby na k a ž d ý argument

strany (účastníka) bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-III; rozsudok Higginsová a ďalší proti Francúzsku z 19. februára 1998, sťažnosť č. 20124/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998-I). Ústavný súd Slovenskej republiky vyslovil, že „súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu“ a že „takéto odôvodnenie musí obsahovať aj rozsudok opravného (odvolacieho) súdu“ (porovnaj uznesenie z 3. júla 2003 sp. zn. IV. ÚS 115/03). Ústavný súd vo svojom uznesení z 23. júna 2004 sp. zn. III. ÚS 209/04 vyslovil, že „Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia“.

Tak odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa, ako aj odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu musia mať náležitosti uvedené v ustanovení § 157 ods. 2 O.s.p.

(§ 211 ods. 2 O.s.p.). Musia obsahovať výklad opodstatnenosti, pravdivosti, zákonnosti a spravodlivosti výroku rozsudku. Ako už dovolací súd uviedol vyššie, súdy sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musia vyporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a ich myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijali. Účelom odôvodnenia rozsudku je predovšetkým preukázať správnosť rozsudku. Odôvodnenie musí byť súčasne i prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní rozhodnutí v konaní o riadnom alebo mimoriadnom opravnom prostriedku, t.j. musí byť preskúmateľné.

V prejednávanej veci si žalobca uplatňoval voči žalovanému nárok na zaplatenie peňažnej sumy vo výške 2 332,44 € s príslušenstvom, ktorý mu mal vzniknúť z dôvodu neuhradenia faktúry za dodávku stavebného a elektroinštalačného materiálu v lehote splatnosti. Súd prvého stupňa sa v odôvodnení svojho rozhodnutia z hľadiska právneho posúdenia veci zaoberal predovšetkým otázkou pasívnej legitimácie žalovaného, keď dospel k záveru, že tento zabezpečoval rekonštrukciu predmetnej nehnuteľnosti na základe zmluvy o obstaraní veci podľa § 733 Občianskeho zákonníka, pričom pri objednávaní stavebného a elektroinštalačného materiálu od žalobcu konal vo vlastnom mene (§ 32 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Vôbec sa však nevenoval právnej kvalifikácii žalobcom uplatneného nároku, t. j. neuviedol právne normy, na základe ktorých ho považoval za dôvodný, a to tak vo vzťahu k istine, ako aj príslušenstvu. Rozhodnutie súdu prvého stupňa je preto v tejto časti právneho posúdenia veci nepreskúmateľné. Vo vzťahu k úrokom z omeškania je toto rozhodnutie nepreskúmateľné i z hľadiska skutkového, pretože súd prvého stupňa svoj záver o splatnosti faktúry k 25. máju 2008 nijako neodôvodnil. Rovnaké vady má i rozsudok odvolacieho súdu, ktorý sa v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. obmedzil na prevzatie dôvodov odvolaním napadnutého rozhodnutia a doplnil už len reakcie na špecifické námietky žalovaného uvedené v odvolaní.

Mimoriadne dovolanie ako dovolací dôvod uvádza, že konanie nižších súdov je postihnuté tzv. inými vadami konania, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 243f ods. 1 písm. b/ O.s.p.).

Inou vadou konania je vada konania, ktorá je rovnako ako vady uvedené v § 237 O.s.p. spôsobená porušením procesných noriem upravujúcich občianske súdne konanie, ktorá ale na rozdiel od nich nezakladá tzv. zmätočnosť rozhodnutia.

Generálny prokurátor videl vadu tejto povahy predovšetkým v nezákonnom postupe súdu prvého stupňa

pri zisťovaní úplného a správneho skutkového stavu, ktorý nevykonával dôkazy navrhované žalovaným na preukázanie právne významných skutočností, v dôsledku čoho dospel k nesprávnym záverom, pričom uvedenú vadu neodstránil ani odvolací súd.

Podľa § 120 ods. 1 prvá a druhá veta O.s.p. účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Súd rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná.

Podľa § 132 O.s.p. dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci.

Podľa § 153 ods. 1 O.s.p. súd rozhodne na základe skutkového stavu zisteného z vykonaných dôkazov, ako aj na základe skutočností, ktoré neboli medzi účastníkmi sporné, ak o nich alebo o ich pravdivosti nemá dôvodné a závažné pochybnosti.

Podľa § 213 ods. 4 O.s.p. odvolací súd môže doplniť dokazovanie vykonaním ďalších dôkazov navrhnutých účastníkom konania, ak ich nevykonával súd prvého stupňa, hoci mu ich účastník navrhol, alebo za podmienok ustanovených v § 205a.

Podľa ustálenej právnej teórie a súdnej praxe je sporové konanie ovládané prejednávacou zásadou, v zmysle ktorej tvrdiť skutočnosti a navrhovať na ich preukázanie dôkazy je vecou účastníkov konania. Účastník má jednak povinnosť tvrdenia, ako aj povinnosť dôkaznú (§ 120 ods. 1 prvá veta O.s.p.). Táto skutočnosť ale neznamena, že zákonná úprava sa zrieka zásady materiálnej pravdy. Uvedená zásada, ako protipól zásady formálnej pravdy, je vyjadrená v § 153 ods. 1 O.s.p., podľa ktorého súd rozhodne na základe skutkového stavu zisteného z vykonaných dôkazov, ako aj na základe skutočností, ktoré neboli medzi účastníkmi sporné, ak o nich alebo o ich pravdivosti nemá dôvodné a závažné pochybnosti.

V zmysle § 120 ods. 1 druhá veta O.s.p. len súd má právo rozhodnúť, ktoré z označených dôkazov vykoná. Súd nevykoná dôkazy, ktoré nie sú pre posúdenie veci relevantné a nemôžu smerovať k zisteniu skutkového stavu. Ich nevykonanie musí v rozhodnutí odôvodniť. Na druhej strane, súd je povinný vykonať navrhnuté dôkazy, ak sú právne relevantné a ich vykonanie je nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. To, či súd vykoná dôkazy označené účastníkom konania, nie je ľubovôľou súdu. Rozhodujúce je zistenie, či skutkové závery vyplývajúce z vykonaného dokazovania umožňujú záver, ktorý v konečnom dôsledku bude zodpovedať cieľu sledovanému § 1 až § 6 O.s.p., v zmysle ktorých je potrebné vykladať ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku. Iba súdny proces, ktorý bol v súlade so základnými ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku je možné označiť za konanie zabezpečujúce právo na súdnu ochranu. Za súladné preto nemožno označiť nevykonanie dôkazu označeného účastníkom konania, ak je nad všetky pochybnosti zrejmé, že môže mať rozhodujúci význam pre ozrejmienie skutkového stavu zodpovedajúceho objektívnej pravde.

V prejednávanej veci založil žalovaný svoju procesnú obranu na tvrdení, že elektroinštalačný materiál, ktorého zaplata sa žalobca v konaní domáhal, mu vôbec nebol dodaný, resp. bol žalobcom vzatý späť a celú elektroinštalačnú prácu vykonala iná firma, pričom elektroinštalačný materiál bol zakúpený vlastníčkou stavby (k tomu porovnaj obsah odporu žalovaného na č. l. 15-16 a vyjadrenie žalovaného na č. l. 24 p. v.). Na preukázanie tohto tvrdenia navrhoval v konaní vypočuť svedkov R. a D. (porovnaj žiadosť žalovaného na č. l. 27, jeho vyjadrenie na č. l. 45, ako aj obsah odvolania na č. l. 54). Taktiež svedok W. vo svojej výpovedi (č. l. 44) namietal rozsah dodania elektroinštalačného materiálu a tovar, ktorý podľa jeho názoru nebol dodaný, vyznačil na fotokópii faktúry zelenou farbou (jedna z príloh na č. l. 42).

Aj keď vyššie uvedené tvrdenia závažným spôsobom spochybňovali dôvodnosť časti nároku uplatneného žalobcom, súd prvého stupňa výsluch svedkov navrhovaných žalovaným nenariadil. Dodanie predmetného elektroinštalačného materiálu mal naopak za preukázané, pričom vychádzal len z veľmi všeobecných vyjadrení svedkov W., W., B. (ktorí ale elektroinštalačný materiál ani nespomínali) a

H. (ktorý však nepotvrdil, že by predmetný elektroinštalačný materiál bol skutočne dodaný a v akom rozsahu), a taktiež z listinných dôkazov, konkrétne výdajky zo skladu z 11. februára 2008 (z ktorej sa však dá vyvodiť len to, že elektroinštalačný materiál v nej uvedený bol vydaný žalobcovi zo skladu dodávateľa Q.) a faktúry 2/1/2008 z 25. apríla 2008 (v ktorej žalobca dodanie tohto tovaru žalovanému vyúčtoval). Z uvedeného je dostatočne zrejmé, že skutkové zistenie súdu prvého stupňa o dodaní predmetného elektroinštalačného materiálu žalovanému nemá oporu vo vykonanom dokazovaní a nárok žalobcu na zaplatenie sumy za tento materiál je prinajmenšom pochybný.

Možno teda uzavrieť, že pokiaľ súd prvého stupňa za daného stavu nepripustil vykonanie výsluchu spomínaných svedkov navrhovaných žalovaným, ktorým sa mala preukázať pre posúdenie veci rozhodujúca skutočnosť, že elektroinštalačný materiál vôbec nebol žalobcom dodaný, zaťažil svoje konanie tzv. inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 243f ods. 1 písm. b/ O.s.p.). Dokazovanie vykonané súdom prvého stupňa v dôsledku nevykonania žalovaným navrhovaných dôkazov nemohlo potom predstavovať dostatočný podklad pre rozhodnutie vo veci, t. j. pre náležité posúdenie dôvodnosti nároku žalobcu na zaplatenie spomínaného elektroinštalačného materiálu. Vadou tejto povahy trpí i konanie na druhom stupni, keďže odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil bez toho, aby uvedený nedostatok v dokazovaní napravil (§ 213 ods. 4 O.s.p.).

Za dôvodnú napokon považuje dovolací súd i námietku generálneho prokurátora o nevykonaní listinných dôkazov zákonným spôsobom.

Podľa § 122 ods. 1 O.s.p. súd vykonáva dokazovanie na pojednávaní, ak neboli splnené podmienky na vydanie rozhodnutia bez ústneho pojednávania.

Za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť stav veci, najmä výsluch svedkov, znalecký posudok, správy a vyjadrenia orgánov, fyzických osôb a právnických osôb, listiny, ohliadka a výsluch účastníkov. Pokiaľ nie je spôsob vykonania dôkazu predpísaný, určí ho súd (§ 125 O.s.p.).

Dôkaz listinou sa vykoná tak, že predseda senátu alebo samosudca na pojednávaní listinu alebo jej časť prečíta alebo oznámi jej obsah; to neplatí, ak súd vo veci nenariaďuje pojednávanie (129 ods. 1 O.s.p.).

Z odôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa, ktorý žalobe v plnom rozsahu vyhovel vyplýva, že ku skutkovým zisteniam, na ktorých založil svoje rozhodnutie, dospel na základe dokazovania, ktoré vykonával okrem iného aj oboznámením sa s písomným dôkazovým materiálom, a to dodacími listami zo 6. a 8. februára 2008, výdajkou zo skladu z 11. februára 2002, faktúrou č. 2/1/2008 z 25. apríla 2008, podacím lístkom z 28. apríla 2008, čestným prehlásením B. z 30. apríla 2009 a faktúrou č. 280100091 z 28. februára 2008. V prejednávanej veci sa na súde prvého stupňa uskutočnilo päť pojednávaní, obsah zápisníc z týchto pojednávaní však nesvedčí o tom, že by súd vykonával dokazovanie listinami, na ktoré sa v odôvodnení svojho rozsudku odvoláva. Dovolací súd v tejto súvislosti pripomína, že vykonávanie dôkazov na pojednávaní je vyjadrením zásady priamosti občianskeho súdneho konania a výnimky sú možné len v prípadoch, keď sú splnené podmienky pre vydanie rozhodnutia bez ústneho pojednávania. O takýto prípad ale v prejednávanej veci nešlo. Keďže súd prvého stupňa nerešpektoval spôsob, ktorý zákon predpisuje pre vykonávanie listinných dôkazov (§ 122 ods. 1 a § 129 ods. 1 O.s.p.), zaťažil svoje konanie ďalšou vadou v zmysle § 243f ods. 1 písm. b/ O.s.p., ktorú neodstránil ani odvolací súd, pretože vo veci rozhodol bez nariadenia pojednávania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky so zreteľom na to, že v prejednávanej veci bola v konaní zistená vada podľa § 237 písm. f/ O.s.p., ako aj iné vady majúce za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 243f ods. 1 písm. b/ O.s.p.) namietané generálnym prokurátorom Slovenskej republiky, uznesením zrušil v celom rozsahu obe napadnuté rozhodnutia a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie (§ 243b ods. 1 a 3 O.s.p. v spojení s § 243i ods. 2 O.s.p.).

V novom rozhodnutí rozhodne súd znova aj o trovách pôvodného konania a dovolacieho konania (§ 243i

ods. 2 v spojení s § 243d ods. 1 O.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.